

Sygn. akt II UK 198/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku R. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 grudnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia
o kosztach zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. (dalej jako „organ rentowy”) decyzją z 23 września 2016 r., wydaną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887; dalej jako „ustawa o emeryturach i rentach z FUS”),

odmówił R.N. prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował co najmniej 20-letniego okresu ubezpieczenia. Na podstawie dokumentów załączonych do wniosku organ rentowy przyjął za udowodnione okresy składkowe w łącznym wymiarze 11 lat, 5 miesięcy i 19 dni. Organ rentowy nie uwzględnił zatrudnienia wnioskodawcy w Międzykółkowej Bazie Maszynowej w Ł. w okresach od 1 kwietnia 1965 r. do 31 marca 1966 r., od 1 stycznia 1967 r. do 31 marca 1967 r., od 1 listopada 1967 r. do 31 marca 1968 r., ponieważ nie podlegał on wówczas ubezpieczeniu społecznemu. Nie uwzględniono również okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 11 sierpnia 1958 r. do 30 października 1962 r. oraz okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników od 1 lipca 1977 r. do 31 marca 1998 r., ponieważ okres ten został uwzględniony przy ustalaniu prawa do „świadczenia rolniczego”.

W odwołaniu od tej decyzji skarżący o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury od 12 sierpnia 2016 r. W ocenie ubezpieczonego nie wszystkie okresy pracy w gospodarstwie rolnym od 11 sierpnia 1958 r. do 30 października 1962 r. oraz okresy podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników służyły ustaleniu prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt V U (...), oddalił odwołanie.

W ocenie Sądu pierwszej instancji sporne jest posiadanie przez wnioskodawcę 20 lat stażu ubezpieczeniowego. Organ rentowy, co kwestionuje skarżący, nie uwzględnił okresów zatrudnienia w Międzykółkowej Bazie Maszynowej w Ł., a także pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 11 sierpnia 1958 r. do 30 października 1962 r. oraz okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników od 1 lipca 1977 r. do 31 marca 1998 r.

W ocenie Sądu Okręgowego wyniki przeprowadzonego postępowania nie dały podstaw do uwzględnienia spornych okresów ubezpieczenia. Sąd nie uwzględnił okresów zatrudnienia odwołującego w Międzykółkowej Bazie Maszynowej w Ł., albowiem w tych okresach wnioskodawca nie został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego. Sąd Okręgowy uznał, że skoro wnioskodawca w spornych okresach nie został zgłoszony do ubezpieczenia, to nie wykonywał

wówczas pracy podlegającej obowiązkowi zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego.

Sąd Okręgowy wskazał ponadto, że okres ubezpieczenia rolniczego od 1 lipca 1977 r. do 31 marca 1998 r. nie może być zaliczony do ustalenia dochodzonego prawa do emerytury, ponieważ został zaliczony do ustalenia prawa do świadczenia rolniczego przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (dalej jako „KRUS”). Nie podlegał także zaliczeniu okres pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców od 11 sierpnia 1958 r. do 30 października 1962 r.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...), oddalił apelację wnioskodawcy R. N. od wyroku Sądu Okręgowego w B. V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt V U (...).

Sąd drugiej instancji stwierdził, że zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa procesowego są częściowo uzasadnione. Nie prowadzi to jednak do zmiany zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sąd pierwszej instancji postawił zbyt wysokie wymagania, co do przedstawienia środków dowodowych na okoliczność pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców w latach 1958-1962. Sąd uznał pracę wnioskodawcy w latach 1958-1962 za pracę w gospodarstwie rolnym w rozumieniu art. 10 ust. 3 o emeryturach i rentach z FUS.

Jak dalej wskazał Sąd Apelacyjny, w pozostałym zakresie ustalenia Sądu pierwszej instancji są prawidłowe, z tym że stwierdzenie, iż okres pracy od 1 lipca 1977 r. do 31 marca 1998 r. został przyjęty do świadczenia rolnego, nie jest precyzyjne. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił, do ustalenia jakiego świadczenia został przyjęty ten okres oraz czy uwzględniony został do ustalenia prawa czy też wysokości świadczenia.

Sąd Apelacyjny dodatkowo ustalił, że decyzją z 26 marca 1998 r. wnioskodawcy przyznano rentę inwalidzką rolniczą. Do obliczenia jej wysokości uwzględniono 4,75 roku prowadzenia gospodarstwa rolnego przed 1.07.1977 r. nie więcej niż 25 lat przed spełnieniem warunków do renty inwalidzkiej, 5,5 roku opłacania składek na Fundusz Emerytalny Rolników, 11,83 lat opłacania składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego rolników w okresie od 1.01.1983 r. do

31.12.1990 r., 11,61 lat podlegania ubezpieczeniom emerytalno-rentowym po dniu 31.12.1990 r. oraz 2,42 lat podlegania innemu ubezpieczeniu. Dnia 15.08.2008 r. R. N. złożył wniosek o emeryturę rolniczą. Decyzją z 30.09.2008 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy emeryturę rolniczą od 1.09.2008 r. Do ustalenia prawa do świadczenia przyjęto: okres służby wojskowej od 31.10.1962 r. do 15.10.1964 r. (1 rok 11 miesięcy i 16 dni), okresy zatrudnienia od 1.04.1966 r. do 24.12.1966 r., od 1.04.1967 r. do 31.10.1967 r., od 1.04.1968 r. do 31.12.1970 r., od 1.01.1971 r. do 31.12.1974 r. oraz od 1.04.1979 r. do 31.08.1981 r., okres pracy w gospodarstwie rolnym od 1.01.1975 r. do 30.06.1977 r. (2 lata i 6 miesięcy) oraz okresy ubezpieczeń rolniczych od 1.07.1977 r. do 31.03.1998 r. (20 lat i 9 miesięcy).

Przy ustalaniu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy przyjął okresy składkowe przypadające w czasie: od 31.10.1962 r. do 15.10.1964 r., od 1.04.1966 r. do 11.12.1966 r., od 1.05.1968 r. do 22.11.1968 r., od 1.03.1969 r. do 31.12.1970 r., od 1.01.1971 r. do 31.12.1974 r. oraz od 1.04.1979 r. do 31.08.1981 r. (łącznie 11 lat, 5 miesięcy i 19 dni). W 2008 r. przyznano wnioskodawcy emeryturę rolniczą.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, istotą art. 10 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest umożliwienie uzupełnienia okresów brakujących do nabycia świadczeń w ramach systemu ubezpieczenia powszechnego. Niedopuszczalne byłoby natomiast doprowadzenie do sytuacji, w której te same okresy byłyby podstawą ustalenia prawa w systemie ubezpieczenia rolniczego oraz powszechnego. Artykuł 10 ust. 3 tej ustawy nie wyłącza natomiast możliwości uwzględnienia okresów pracy rolniczej w stażu składkowym, które nie zostały zaliczone do okresu, od którego zależy nabycie prawa do emerytury lub renty rolniczej.

Sąd uznał, że zaliczeniu do emerytury rolniczej wnioskodawcy w pierwszym rzędzie podlegały okresy ubezpieczeń rolniczych od 1.01.1983 r. do 31.03.1998 r. oraz okres pracy i prowadzenia gospodarstwa rolnego od 1.07.1977 r. do 31.12.1982 r. i od 1.01.1975 r. do 30.06.1977 r. - łącznie 23 lata i 3 miesiące. Oznacza to, że w pozostałym zakresie do 100 kwartałów (25 lat) zaliczeniu podlegały okresy składkowe i nieskładkowe przewidziane w ustawie emerytalnej. W takich okolicznościach do emerytury przewidzianej w art. 28 ustawy zaliczyć należy okresy uznane przez organ rentowy (11 lat, 5 miesięcy i 19 dni), a ponadto

jedynie pracę w gospodarstwie rolnym w okresie od 11.08.1958 r. do 30.10.1962 r. (4 lata 2 miesiące i 21 dni). Oznacza to, że wnioskodawca nie ma 20 lat stażu ubezpieczeniowego wymaganego do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

R. N. zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 1 oraz ust. 3 w zw. z art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez:

a) niewłaściwą wykładnię, zgodnie z którą w rozumieniu *a contrario* przepisu art. 10 ust. 3 okresy, które nie zostały zaliczone do okresów od których zależy prawo do emerytury/renty na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników - uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy czym w „sprzężeniu” z brakiem zastosowania art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 299, dalej jako „ustawa o ubezpieczeniu społecznym rolników”) doszło do niewłaściwego wyliczenia okresu uzupełniającego, który mógł zostać zaliczony jako okres uzupełniający przy ustaleniu prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń;

b) błędną wykładnię prowadzącą do dokonania wyliczeń okresów uznanych jako składkowe (w rozumieniu art. 10 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) z pominięciem czasookresu niebranego pod uwagę przy wyliczeniu prawa do renty rolniczej - zgodnie z art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, tj. okresów ponad 5-letni okres ubezpieczenia;

c) przez brak przyznania prawa do emerytury z FUS wnioskodawcy mimo posiadanych okresów składkowych oraz bezprawną odmowę możliwości zweryfikowania i wyboru systemu ubezpieczeń, z jakiego wypłacane będzie świadczenie emerytalne, co skutkowało jednocześnie naruszeniem prawa i gwarancji ubezpieczonego - wynikających z Konstytucji RP - do otrzymywania emerytury w najkorzystniejszym możliwym wariancie;

II. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 19 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (w brzmieniu obowiązującym przed 2009 r.) - polegające na niezasadnym zastosowaniu tego przepisu w warunkach przedmiotowej sprawy i błędnym przyjęciu, że zostały spełnione przesłanki z art. 19 ust. 1 ustawy, mimo braku wniosku ubezpieczonego o przyznanie emerytury rolniczej i tym samym pominięciu zastosowania art. 33 ust. 1 i 2 ustawy mimo istnienia zbiegu i wyboru przez uprawnionego do korzystania z renty rolniczej, a następnie uprawnienia do wyboru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego oddalenia apelacji.

III. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 467 § 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., przez brak dokonania uzupełnienia w postępowaniu dokumentacji organu rentowego i pominięcie przez przewodniczącego przy wstępnym badaniu sprawy apelacyjnej obowiązku zwrotu materiału sprawy celem uzupełnienia - mimo istotnych braków w dokumentacji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w zakresie: braku decyzji o przyznaniu prawa do emerytury rolniczej; wniosku odwołującego o przyznanie prawa do emerytury rolniczej; dokumentacji potwierdzającej okresy, termin i wysokość pobieranej przez ubezpieczonego emerytury rolniczej oraz dokumentu wyliczeniowego podstawy przyznania renty rolniczej;

IV. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 212 k.p.c. w zw. a art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez dokonanie przez Sąd Apelacyjny własnych ustaleń faktycznych - które nie były przedmiotem ustaleń Sądu pierwszej instancji - w zakresie rzekomego wnioskowanego przez R. N. przyznania prawa do emerytury rolniczej w 2008 r. (co odwołujący od początku kwestionował), oraz ustalenie stanu sprawy przy niekompletnych dowodach w tym zakresie, jak również zbyt pobieżnym i lakonicznym odniesieniu się w uzasadnieniu wyroku do ustaleń Sądu Okręgowego.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu drugiej z dnia 13 grudnia 2017 r. oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego. Ponadto wniósł o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zakresie

sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej - koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części; na podstawie art. 102 k.p.c. o odstąpienie obciążania odwołującego się kosztami postępowania wywołanego niniejszą skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ma uzasadnione podstawy.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że jak zauważył Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 20 lutego 2018 r., II UK 706/16 (LEX nr 2490064), w polskim systemie ubezpieczeń obowiązuje przyjęta w ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników zasada jednego świadczenia (tzw. zasada niekumulacji), dotyczy zbiegu świadczenia przysługującego z tytułu prawa do renty lub emerytury rolniczej ze świadczeniem przysługującym z tych samych tytułów, ale z innego ubezpieczenia społecznego. Zasadę tę statuuje art. 33 ust. 2 tej ustawy przewidujący, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przysługującej na podstawie ustawy z prawem do emerytury lub renty z innego ubezpieczenia społecznego, uprawnionemu urodzonemu przed dniem 31 grudnia 1948 r. wypłaca się jedno wybrane przez niego świadczenie. Tym samym przepis ten reguluje wyłącznie kwestię zbiegu prawa do świadczenia w sytuacji, w której jedna i ta sama osoba spełnia warunki do przyznania więcej niż jednego świadczenia (emerytury lub renty) z różnych systemów ubezpieczeniowych, przy czym wybór świadczenia należy do sfery autonomii ubezpieczonej/ubezpieczonego uprawnień i nie podlega kontroli organu rentowego i sądów. To znaczy, że nawet jeżeli osoba uprawniona do świadczeń z ubezpieczeń społecznych zażąda wypłaty niższego świadczenia, żądanie to musi zostać uwzględnione (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 r., II UK 186/13, LEX nr 1675284, oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 października 2010 r., K 16/08, OTK-A 2010 nr 8, poz. 72). Wobec powyższego nie budzi wątpliwości, że art. 33 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników ma zastosowanie, gdy ubezpieczony nabywa prawo do emerytury lub renty w obu systemach ubezpieczenia społecznego, tj. rolniczym i powszechnym.

Zasadę jednego świadczenia realizuje pośrednio rozwiązanie zawarte w art. 20 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i art. 10 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, które przewiduje możliwość uzyskania świadczenia w danym systemie (powszechnym lub rolniczym) także wtedy, gdy ubezpieczony nie zdołał zgromadzić w danym systemie wystarczającego stażu ubezpieczeniowego wymaganego do przyznania mu prawa do emerytury z tego właśnie systemu, co następuje przez doliczenie stażu ubezpieczeniowego z drugiego systemu. Jest to międzysystemowe rozwiązanie normatywne korzystne dla ubezpieczonego i uwzględniające jego interes, ponieważ w przeciwnym wypadku brak wymaganego stażu emerytalnego skutkowałby niemożnością nabycia prawa do emerytury w żadnym z tych dwóch systemów ubezpieczeniowych. Wspomniana zasada pozostawia uznaniu ubezpieczonego, który z nich wybierze do uzyskania świadczenia emerytalnego. Według wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2007 r., II UK 164/06 (OSNP 2008 nr 11-12, poz. 172), dokonanie przez ubezpieczonego wyboru co do zaliczenia wskazanego okresu do okresu ubezpieczenia, od którego zależy prawo do emerytury w określonym systemie (powszechnym lub rolniczym), uniemożliwia późniejsze zaliczenie tego samego okresu w innym systemie. A zatem nie budzi wątpliwości, że decydujące znaczenie ma wola ubezpieczonego także w sytuacji, gdy zaliczenie okresu ubezpieczenia rolniczego do okresów warunkujących nabycie prawa do emerytury pracowniczej umożliwi mu nabycie tego ostatniego świadczenia, ale jednocześnie pozbawi prawa do emerytury rolniczej. Z dniem 1 stycznia 1999 r. doszło do zmiany stanu prawnego i przestał obowiązywać art. 15 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267), który stanowił, że okresów działalności objętej odrębnymi przepisami o ubezpieczeniu społecznym lub o zaopatrzeniu emerytalnym, o których mowa w art. 13 ust. 3 pkt 5, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do świadczeń określonych w ustawie, jeżeli z tytułu tej działalności zostały spełnione warunki do świadczeń na podstawie tych odrębnych przepisów. Ustawodawca na organ rentowy nałożył jednak obowiązek udzielania ubezpieczonym informacji, w tym wskazówek i wyjaśnień, w zakresie dotyczącym warunków i dowodów wymaganych do ustalania świadczeń (zob. rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, Dz.U. Nr 237, poz. 1412 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., I UK 17/16, OSNP 2018 nr 3, poz. 36; z dnia 18 listopada 2011 r., I UK 130/11, LEX nr 1129317). Zwłaszcza w sytuacji, gdy automatyczne zaliczenie danych okresów ubezpieczenia przez organ rentowy pozbawiałoby ubezpieczonego prawa do emerytury, którą nabył w innym systemie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2018 r., II UK 706/16, LEX nr 2490064).

Powracając na grunt omawianej sprawy trzeba zauważyć, iż w odniesieniu do ubezpieczonego zostały wydane trzy decyzje: decyzja „pierwsza” przeliczająca emeryturę rolniczą (k. 89-90 akt KRUS) z dnia 30 września 2008 r., decyzja „zamienna” przeliczająca rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy (k. 92-93 akt KRUS) z dnia 30 września 2008 r. oraz decyzja przyznająca prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy z dnia 3 listopada 2008 r. (wzmianka w treści decyzji na k. 94 akt KRUS, brak osobnej decyzji w aktach). Zatem zgodnie z dotychczas zebrany materiał dowodowy, to właśnie renta, a nie emerytura, była wypłacana ubezpieczonemu, o czym poza niebudzącą wątpliwości wzmianką w treści innego rodzaju decyzji, świadczy także dokumentacja dotycząca zawieszenia wypłaty części uzupełniającej renty oraz jej podjęcia (k. 94 i 109 akt KRUS).

Jakkolwiek nie sposób nie zgodzić się z Sądem, iż co do zasady tych samych okresów stażu ubezpieczeniowego nie można zaliczać dwa razy do różnych świadczeń (emerytura pracownicza i emerytura rolnicza), to jednak w omawianej sprawie szczególnie istotne jest – na co zwrócił uwagę skarżący – że w jego przypadku emerytura rolnicza choć wyliczona, nie została faktycznie przyznana i wypłacona (zgodnie z dotąd zgromadzonym materiałem dowodowym), a zatem w tym stanie sprawy nie można odmówić mu zaliczenia okresów, które jedynie hipotetycznie mogłyby obejmować, do stażu potrzebnego do nabycia prawa do emerytury pracowniczej. Do stażu tego, co oczywiste, nie mogą natomiast zostać zaliczone okresy uwzględnione przy wyliczeniu renty rolniczej, bowiem ta została ubezpieczonemu rzeczywiście przyznana, co sam przyznał. Ewentualnie, nie mogłyby zostać uwzględnione okresy zaliczone do emerytury rolniczej, jeżeli w

postępowaniu zostałyby udowodnione, że taka emerytura była przez ubezpieczonego faktycznie pobierana, co jednak dotąd nie nastąpiło.

Dlatego słusznie podniósł skarżący, iż zebrany w toku sprawy materiał dowodowy wymaga uzupełnienia o decyzję o przyznaniu prawa do emerytury rolniczej (jeżeli taka była wydana), a także o przyznaniu prawa do renty rolniczej (w załączonych aktach KRUS znajduje się co prawda wzmianka o jej wydaniu, jednakże wciąż brak oryginału lub choćby kopii właściwej decyzji), a ponadto o wniosek odwołującego o przyznanie prawa do emerytury rolniczej (jeżeli został złożony), a także o dokumentację potwierdzającą okresy, termin i wysokość faktycznie pobieranej przez ubezpieczonego emerytury rolniczej (jeżeli rzeczywiście była pobierana).

W związku z powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.